

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **P. F.**
zastoupený JUDr. Filipem Svobodou, advokátem,
sídlem U Demartinky 1, Praha 5

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2018, č.j. 20964/18/5100-31461-701836,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žaloba

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2018, č.j. 20964/18/5100-31461-701836, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 11.10.2017, č.j. 6628601/17/2009-70462-105462, kterým byl žalobce vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení daňových povinností na dani z převodu nemovitostí za období od 1.12.2011 do 11.5.2017 ve výši 405 440 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že vložil do společnosti CAR HOUSE GROUP a.s. nemovitost, za to byla žalobci vyměřena daň z převodu nemovitosti. S vyměřením daně žalobce nesouhlasí, ve věci podal žalobu k Městskému soudu v Praze, která je vedena pod sp.zn. 6 Af 21/2017. Nyní žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobci vyměřen úrok z prodlení, který vychází z nezaplacené daně z převodu nemovitostí.
3. Žalobce v předchozím řízení namítal formální nedostatky prvostupňového rozhodnutí, nedostatek řádného odůvodnění. Požadavek řádného odůvodnění rozhodnutí je přitom jednou z nejdůležitějších složek práva na spravedlivý proces, což vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Hlavním argumentem žalobce je však skutečnost, že daň z převodu nemovitostí neměla být vůbec vyměřena. Napadá samotnou zákonnost řízení, které předcházelo vydání prvostupňového rozhodnutí. V platebním výměru ze dne 29.6.2016, č.j. 5145166/16/2009-70462-105462, o vyměření daně z převodu nemovitostí (dále „platební výměr ze dne 29.6.2016“), je uvedeno, že nebylo podáno daňové přiznání ani v náhradní lhůtě k výzvě správce daně. Účastníku řízení (žalobci) však výzva nebyla nikdy doručena. Doložil, že v tu dobu byl v zahraničí. Žalobce dále napadl prvostupňové rozhodnutí i z formální stránky, protože výměr ze dne 29.6.2016 není odůvodněn. Proti tomuto platebnímu výměru ze dne 29.6.2016 podal žalobce odvolání, kterému v podstatě nebylo vyhověno, žalobce byl nucen předložit věc k rozhodnutí soudu, kde je věc vedena pod sp.zn. 6 Af 21/2017.
4. Žalobce dále poukázal na ust. § 148 odst. 1 daňového řádu, podle něhož daň nelze stanovit po uplynutí tříleté lhůty pro stanovení daně. Napadený výměr ze dne 29.6.2016 nebyl vydán v zákonem stanovené lhůtě, resp. ani ve lhůtě prodloužené, daň byla stanovena opožděně. Pokud byla daň vyměřena v rozporu se zákonem, není předepsán po právu ani nárok z prodlení. Žalovaný jako odvolací orgán k námitkám, že žalobci nebyla řádně doručena výzva a s tím spojené procesní důsledky, pouze uvedl, že žalobce neprokázal, že byl v době doručování výzvy v zahraničí. Neuvedl však, z jakého důvodu je žalobcem předložený doklad nedostatečný, nevysvětlil rozpor mezi listinami, tedy mezi doklady o platbách a dodejkou, z odůvodnění vysvětlení nevyplývá.
5. K otázce naplnění formálních znaků správního rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že předpis úroku vyplývá ze zákona bez možnosti správního vyvážení, rozhodnutí je proto určité a splňuje požadavky zákona. Žalobce znovu poukázal na ust. § 148 odst. 1 daňového řádu s tím, že i kdyby došlo k prodloužení lhůty o jeden rok dle § 148 odst. 2 daňového řádu, lhůta pro stanovení daně by skončila 30.11.2015, platební výměr byl vydán 29.6.2016, daň byla stanovena opožděně. Navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí včetně platebního výměru Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 10.11.2017, č.j. 6628601/17/2009-70462-105462, zrušil.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení, uvedl, že podle „Prohlášení o vkladu“ ze dne 15.6.2011 vložil žalobce do společnosti CAR HOUSE GROUP a.s. nemovitosti uvedené v čl. 1 předmětného prohlášení. Protože žalobce nepodal daňové přiznání, byl k jeho podání vyzván výzvou ze dne 11.9.2013. Na tuto výzvu žalobce nereagoval, proto správce daně opatřil podklady pro vyměření daně bez součinnosti se žalobcem. Následně byl dne 29.6.2016 vydán platební výměr na daň z převodu nemovitostí ve výši 537 600 Kč. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 14.2.2017, č.j. 6961/17/5100-31461-701836 (dále „rozhodnutí ze dne 14.2.2017“), ve

kterém změnil způsob stanovení daně z pomůcek na dokazování. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která je u Městského soudu v Praze vedena pod sp.zn. 6 Af 21/2017.

7. Protože nedoplatek na dani z převodu nemovitostí nebyl zaplacen v původní den splatnosti, tj. nejpozději do 1.12.2011, vyrozuměl správce daně platebním výměrem ze dne 11.10.2017, č.j. 6628601/17/2009-70462-105462 (dále „platební výměr ze dne 11.10.2017“), žalobce o předpisu úroku z prodlení; o odvolání, které žalobce podal proti tomuto platebnímu výměru, bylo rozhodnuto nyní žalobou napadeným ze dne 11.5.2018, č.j. 20964/18/5100-31461-701836 (dále „rozhodnutí ze dne 11.5.2018“).
8. Pokud jde o námitky žalobce, má žalovaný za to, že nejsou důvodné. Platební výměr ze dne 11.10.2017 je přes svou stručnost správný i přezkoumatelný, jsou z něho zřejmé důvody pro vydání platebního výměru na úrok z prodlení. Je zřejmé, na které dani daňový nedoplatek vznikl, za jaké období úrok vznikl a v jaké výši. Na třetí straně platebního výměru je uveden podrobný výpočet úroku z prodlení. Žalovaný dále poukázal na to, že řízení tvoří jeden celek, je tedy nutno posuzovat společně platební výměr ze dne 10.11.2017 spolu se žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11.5.2018. Z hlediska přezkoumatelnosti platební výměr na úrok z prodlení obстоjí.
9. K námitkám o zákonnosti řízení předcházejícího vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na obsah správního spisu s tím, že doručenka k výzvě podat daňové přiznání obsahovala veškeré požadované náležitosti, byl to žalobce, který nepředložil takové doklady, které by správnost doručky, jež je veřejnou listinou, vyvrátily. K námitce o vyměření daně z převodu nemovitostí po uplynutí lhůty pro stanovení daně podle § 148 daňového řádu žalovaný uvedl, že v této věci lhůta pro stanovení daně marně uběhla dne 19.9.2017, daň byla pravomocně vyměřena dne 15.2.2017, tedy ve lhůtě pro stanovení daně. K návrhu na zrušení platebního výměru poukázal žalovaný na usnesení rozšířeného senátu ze dne 28.8.2017, č.j. 1 As 60/2006-106, podle něhož by ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí mělo docházet pouze v případech, kdy tato rozhodnutí neměla být vůbec vydána či trpí takovými vadami, které nemůže odvolací orgán sám napravit. Taková situace v případě žalobce nenastala. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Obsah správního spisu

10. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že platebním výměrem ze dne 11.10.2017, č.j. 6628601/17/2009-70462-105462, byl Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, územním pracovištěm pro Prahu 9, žalobce vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností – daně z převodu nemovitostí, a to za období od 1.12.2011 do 11.5.2017 ve výši 405 440 Kč. V odůvodnění je konstatováno, že daň nebyla uhrazena v den její splatnosti, podle § 252 odst. 2 daňového řádu vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni splatnosti, až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Součástí platebního výměru je „Výpočet úroků z prodlení úhrady – daň z převodu nemovitostí“. Z tohoto dokumentu je patrný způsob výpočtu úroku z prodlení.
11. Proti uvedenému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, ve kterém argumentoval v zásadě shodně jako v následně podané žalobě. O tomto odvolání bylo rozhodnuto

žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11.5.2018, č.j. 20964/18/5100-31461-701836, tak, že odvolání bylo zamítnuto a odvoláním napadený platební výměr Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 11.10.2017 byl potvrzen. V odůvodnění žalovaný konstatoval skutkový stav věci, konstatoval existenci platebního výměru ze dne 29.6.2016 a rozhodnutí o odvolání proti tomuto platebnímu výměru ze dne 14.2.2017, kterými žalobci byla stanovena daň z převodu nemovitostí.

Dále žalovaný konstatoval jednotlivá ustanovení zákona o dani z převodu nemovitostí a daňového řádu a vypořádal se s odvolacími námitkami. K námitce o nepřezkoumatelnosti platebního výměru ze dne 11.10.2017 o předpisu úroku z prodlení poukázal na to, že úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona, přes stručnost považuje platební výměr za přezkoumatelný, neboť je z něj zřejmé, na které dani vznikl nedoplatek, za jaké období byl úrok stanoven a v jaké výši, s tím, že je uveden podrobný výpočet úroku. K námitce nezákonnosti řízení, které předcházelo vydání platebního výměru ze dne 29.6.2016 o vyměření daně z převodu nemovitostí, se zabýval otázkou doručení výzvy k podání daňového přiznání, poukázal na způsob vyplnění doručky s tím, že jde o veřejnou listinu, údaje na ní nebyly vyvráceny. K další odvolací námitce o nedostatečném odůvodnění platebního výměru na daň z převodu nemovitostí ze dne 29.6.2016 žalovaný uvedl, že odůvodnění považuje za dostatečné, a to zejména ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 14.2.2017, kterým bylo rozhodováno o odvolání žalobce proti tomuto platebnímu výměru. Současně konstatoval existenci žaloby, která byla podána ke Krajskému soudu v Praze (správně Městskému soudu v Praze), kde je vedena pod sp.zn. 6 Af 21/2017, v rámci této žaloby bude správnost platebního výměru ze dne 29.6.2016 přezkoumána. K poslední odvolací námitce o vyměření daně z převodu nemovitostí po uplynutí lhůty pro stanovení daně podle § 148 daňového řádu žalovaný poukázal na právní účinky vkladu práva do katastru nemovitostí s tím, že lhůta počala běžet 30.11.2011, výzvou k podání řádného daňového tvrzení došlo k přerušení běhu této lhůty, která v této věci uplynula dne 19.9.20, ke stanovení daně došlo v zákonem stanovené lhůtě.

Posouzení důvodnosti žaloby

12. Městský soud v Praze přezkoumal na základě žaloby napadené rozhodnutí z hledisek žalobou uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení vyslovili s takovýmto postupem souhlas.
13. Soud považuje za vhodné konstatovat, že není sporu o tom, že řízení o vyměření daně bylo pravomocně skončeno a že žalobci byla pravomocně vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 537 600 Kč, a to výměrem Finančního úřadu pro hl. m. Prahu, územního pracovištěm pro Prahu 9 ze dne 29.6.2016 ve spojení s rozhodnutím žalovaného správního orgánu ze dne 14.2.2017. Tato rozhodnutí nejsou předmětem řízení v této věci. Žaloba proti tomuto rozhodnutí ze dne 14.2.2017 byla podána u Městského soudu v Praze, je vedena pod sp.zn. 6 Af 21/2017, soudu je z úřední činnosti známo, že o této žalobě nebylo dosud soudem rozhodnuto.
14. Žalobou napadeným rozhodnutím v této věci je rozhodnutí ve věci předsedání úroku z prodlení, k jehož předsedání došlo proto, že správní orgány dospěly k závěru, že nebyla v zákonem stanovené lhůtě uhrazena daň z převodu nemovitostí, která byla pravomocně vyměřena. Od předmětu řízení se pak odvíjí i rozsah přezkumné činnosti soudu. Přezkum rozhodnutí ve věci předsedání úroku z prodlení je limitován, v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

tohoto přezkumu se lze zabývat například otázkou, zda měl být úrok předepsán, zda se tak stalo ve správné a za relevantní dobu. Soud nepřezkoumává předcházející rozhodnutí, kterými byla daňová povinnost stanovena.

15. Z obsahu podané žaloby vyplývá, že hlavním a základním argumentem žalobce je námitka o tom, že daň z převodu nemovitostí neměla být vůbec vyměřena, přičemž ve vztahu k řízení, které bylo ukončeno vyměřením daně z převodu nemovitostí, namítá nedoručení výzvy k podání daňového tvrzení, namítá nedostatky platebního výměru ze dne 29.6.2016 a namítá marné uplynutí zákonem stanovené lhůty pro vyměření daně podle § 148 daňového řádu. Otázku správnosti vyměření daně ani procesní postup v rámci řízení o vyměření daně však nepřísluší soud posuzovat v řízení, jehož předmětem není rozhodnutí o stanovení daně, nýbrž předepsání úroku. Proto se soud těmito námitkami nezabýval, byť je z odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 11.5.2018 zřejmé, že žalovaný se těmito skutečnostmi zabýval. Učinil tak k námitkám odvolání nadbytečně, neboť stačilo, aby zdůraznil existenci pravomocného rozhodnutí o stanovení daně tak, jak uvedl v závěru odůvodnění. Určitá nadbytečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 11.5.2018 nezpůsobuje jeho nezákonnost.
16. V této souvislosti je nutno poukázat na již ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že v případě, kdy je předmětem přezkumu rozhodnutí o sdělení úroků za pozdní zaplacení daně, nelze úspěšně namítat, že napadené rozhodnutí je nezákonné proto, že daňová povinnost byla dle názoru žalobce stanovena neoprávněně, pokud nebylo pravomocné rozhodnutí ukládající daňovému subjektu zaplatit daň předepsaným způsobem zrušeno (viz např. rozsudek NSS ze dne 29.5.2008, č.j. 8 Afs 161/2006-93). To znamená, že v rámci řízení o přezkumu rozhodnutí o úroku z prodlení s úhradou daně nelze úspěšně napadnout samotnou daňovou povinnost (rozsudek NSS ze dne 4.10.2018, č.j. 10 Afs 15/2017-37). Rozhodnutí o vyměření daně je samostatným rozhodnutím, ve vztahu k němuž platí, stejně jako ke všem rozhodnutím správního orgánu, presumpce správnosti do doby, než je takovéto rozhodnutí zákonem předepsaným způsobem zrušeno. Pokud ke zrušení rozhodnutí o vyměření daně nedojde, je nutno z tohoto rozhodnutí vycházet. Závěr o tom, že přezkum rozhodnutí o vyměření daně není předmětem řízení o žalobách na přezkoumání rozhodnutí, kterým byl vyměřen úrok z prodlení, vyplývá i z usnesení Ústavního soudu ze dne 17.7.2019, sp.zn. III. ÚS 4034/18.
17. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobními námitkami, ve kterých žalobce projevuje nesouhlas s vyměřením daně z převodu nemovitostí, se soud v rámci žaloby v této věci nemůže zabývat. Tyto námitky může vyhodnotit soud v rámci řízení, které je vedeno pod sp.zn. 6 Af 21/2017, pokud byly v žalobě namítány a tvrzeny. Také pro soud platí presumpce správnosti rozhodnutí, kterými byla žalobci daň z převodu nemovitostí vyměřena, a to do té doby, dokud nedojde k jejímu zrušení zákonem předepsaným způsobem.
18. Soud se v této věci zabýval námitkami, které žalobce uplatnil ve vztahu k nyní napadenému rozhodnutí. Z obsahu žaloby je pak zřejmé, že ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2018, resp. ve vztahu k platebnímu výměru ze dne 11.10.2017, žalobce uplatnil pod bodem I. Rekapitulace, odst. 3 této části žaloby, námitku nedostatečného odůvodnění platebního výměru ze dne 11.10.2017. Tuto námitku neshledal soud důvodnou.

19. Z uvedeného platebního výměru na úrok z prodlení je zřejmé, že žalobci byl sdělen předpis úroku z prodlení v souvislosti s nezaplacenou daní z převodu nemovitostí, je uvedeno, že se tak stalo za období od 1.12.2011 do 11.5.2017, je uvedena výše úroku. Součástí platebního výměru je výpočet úroku z prodlení za jednotlivá časová období. V odůvodnění je pak konstatováno, že předmětná daň nebyla uhrazena v den její splatnosti, proto podle § 252 daňového řádu vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, je uveden údaj o počátku a konci doby prodlení. Dále je odkaz na způsob výpočtu úroku z prodlení. Z platebního výměru je tedy zřejmé, za jaké období a v jaké výši je úrok z prodlení předepsán, je zřejmé, k jaké dani se úrok vztahoval. Z uvedeného platebního výměru ve spojení se žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11.5.2018 je zřejmé, ve vztahu k jaké konkrétní dani z převodu nemovitostí, za jakou dobu a v jaké výši byl úrok předepsán. Je nutno vycházet ze zásady, že řízení tvoří jeden celek, a pokud je posuzováno odůvodnění prvostupňového orgánu, je třeba přihlídnout i k odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu (žalovaného). Je nutno zdůraznit, že žalobce žádné konkrétní námitky, pokud jde o dobu prodlení a výpočet úroku, neuplatnil. Soud se proto těmito otázkami nemohl zabývat.
20. Za další námitku, kterou lze vztáhnout k žalobou napadenému rozhodnutí, lze považovat námitku, v níž žalobce poukazuje na to, že otázka vzniku daňové povinnosti nebyla žalobcem vznášena a žalovaný se zabývá okruhem námitek, který byl žalobcem otevřen (kapitola II.: Odvolací řízení, odst. 3 této kapitoly na str. 3 dole žaloby). Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Naopak žalovaný správní orgán byl povinen v rámci řízení, jehož výsledkem bylo žalobou napadené rozhodnutí v této věci, posoudit, zda došlo k pravomocnému vyměření daňové povinnosti. Pokud se tak stalo, byly splněny podmínky pro to, aby v případě, že daň nebyla v řádné lhůtě uhrazena, byly předepsány úroky z prodlení. Pokud by bylo lze žalovanému něco vytýkat, byla by to právě skutečnost, že více nezdůraznil existenci pravomocného rozhodnutí o stanovení daně, naopak se zabýval námitkami, které se nevztahovaly k samotnému předepsání úroku z prodlení, nýbrž v rámci vypořádávání se námitek uplatněných v odvolání posuzoval otázky, které byly předmětem řízení v původním řízení, tedy v řízení o vyměření daně z převodu nemovitostí (otázka doručení výzvy, dodržení § 148 daňového řádu, hodnocení listin o nepřítomnosti žalobce apod.).
21. Důvodnou neshledal soud ani námitku, v níž žalobce obecně poukazuje na to, že v souvislosti s námitkou o nedodržení formálních požadavků na správní rozhodnutí žalovaný pouze uvedl, že předpis úroku vyplývá ze zákona bez možnosti právního uvážení, se závěrem, že platební výměr je dostatečně konkrétní (námitka na str. 4 v odst. 3 shora žaloby). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 11.5.2018 vyplývá, že se žalovaný neomezil na tak striktní odůvodnění, jak uvádí žalobce. Z bodů 33 a 34 odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalovaný konstatoval relevantní právní úpravu a uvedl důvody, proč odůvodnění platebního výměru ze dne 11.10.2017 považuje, přes jeho stručnost, za dostatečné. Žalobce žádné konkrétní námitky ve vztahu k tomu, co je předmětem tohoto řízení, tj. pozdní úhrada daně, stanovení doby prodlení a výše úroku, neuvádí. K otázce nutnosti vycházet z platebního výměru ze dne 29.6.2016 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 14.2.2017 o vyměření daně soud odkazuje na to, co již bylo výše uvedeno.
22. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

23. Závěrem považuje soud za vhodné poukázat na ustanovení § 2 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož úrok jakožto příslušenství daně sleduje osud daně samotné. Neexistuje-li tedy samotná daňová povinnost, nemůže existovat ani úrok, který je s ní spojen a sleduje její osud (viz např. rozsudek NSS ze dne 2.8.2018, č.j. 10 Afs 66/2018-46, rozsudek ze dne 22.1.2015, č.j. 1 As 221/2014-35, rozsudek ze dne 23.4.2015, č.j. 6 As 126/2014-44).
24. Pokud by soud řízení o žalobě, kterou je napadeno samotné rozhodnutí o vyměření daně, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a rozhodnutí o vyměření daně zrušil, pak by úrok z prodlení sledoval osud této daně. S přihlédnutím k této skutečnosti neshledal soud důvody pro to, aby vyčkal svého rozhodnutí do doby, než bude soudem rozhodnuto ve věci vedené pod sp.zn. 6 Af 21/2017.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu nárok na náhradu nákladů řízení nepřislouží. Žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Praha 31. ledna 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.